

HUGYECZ ROLAND

**AZ APOKALIPSZIS
LOVASA**

 Publio

Az Apokalipszis lovasa

Hugyecz Roland

Publio Kiadó

2016

Minden jog fenntartva!

Prológus

Elérkezett az Apokalipszis. A harmadik világháború után egy soha nem látott kegyetlenségű vírus sújtotta az atomtámadások túlélőit, a Pestis. Majdnem mindenkit megölt, aki az útjába került, Liberty maradt az utolsó biztonságos hely azoknak, akik még nem fertőződtek meg.

A kupolaváros lakói egy látszólag demokratikus rendszer alatt őrizték meg a régi társadalom értékeit, miközben a fertőzést túlélő, barbároknak bélyegzett emberek létrehozták a saját társadalmukat. A városállamaik között Kronithosz vált a legmeghatározóbbá. A vezetője, Spartacus, eltaposta a rá fenyegetést jelentő barbár államokat, ezután elhatározta, hogy lerombolja Libertyt.

A két állam kegyetlen háborúba kezdett egymással, az összecsapások alatt megalakult a Hérosz hadtest, amit Liberty legjobb harcosai alkottak. Kegyetlen hírnévre tettek szert, a barbárok rettegettek tőlük, mert tudták, hogy mélyen a frontvonal mögött csaptak le rájuk és nem hagytak maguk után túlélőket.

Egy esős napon, Spartacus erői úgy döntöttek, hogy megállítják őket...

1. fejezet: Felperzselt föld

Őt hérosz dacolt a barbárok sokaságával. Fájdalmas ordítások törték meg a géppisztolytüzet, minden találat után egy újabbat lehetett hallani.

A zárt tér egyik félnek sem kedvezett, a szűk folyosók és irodák leszűkítették a héroszok mozgásterét, egyszerűvé téve a bekerítésüket. Tom Russel örült neki, hogy beparancsolta az embereit ebbe a felhőkarcolóba. Ennek köszönhetően a barbárok nem tudták lelőni őket a távolból, közelharcba kellett bocsátkozniuk velük.

Úgy tartották, hogy minden egyes hérosz száz barbár helyett harcolt, Russel osztaga nem érte el ezt az arányt, de még így sem könnyítették meg az ellenség dolgát.

- Gránát! - ordította Russel. Társai lehúzódtak, ő kihajolt a fedezékéből, hogy eldobja az utolsót. A mozdulat után nem érzett fájdalmat, mégis végignézett az öltözékén. A Héphaisztosz Védelmi Páncélt úgy tervezték, hogy menedéket nyújtson a Pestis elől, emellett kellő mozgékonyt és sérülésvédelmet szolgáltatson a harcban, de távol maradt a tökéletes páncél fogalmától. A sisak a ruha légkörétől független környezetet alakított ki, azonban, ha a HVP átszakadt, egyetlen karcolás is elég volt a megfertőződéshez, ami felért egy halálos ítélettel.

Őt másodperc után hatalmas robbanás rázta meg a helyiséget. Nem lehetett tudni, hogy hány barbár halt meg, de a harcosok közé repült kar biztató eredményekről árulkodott.

- Osztag, ellencsapás! - utasította Russel.

Évek óta osztogathatta a parancsokat. Nem csak élvezte az osztag vezetését, de igen jól teljesített, mint vezér. Megmutatta magát az éleslátása, a barbárok még a sebesültjeiket sem tudták elvonszolni, amikor a héroszok kitortek az oszlopok és a felborított asztalok mögül.

Az osztag megállás nélkül szedte az áldozatait, halál jött halál után. Russel három golyót eresztett az egyik barbár mellkasába, a férfi összerogyott, a fegyver csöve ezután egy öregemberhez fordult. Tom fejre célzott, a találatot követően újabb célpontot keresett magának. Egy ellenség sem volt a talpán. Mindenütt holttestek feküdtek, vér, belső szervek, fegyverek és töltényhüvelyek borították az egykori irodaház padlóját.

- Vége van - szögezte le Russel, aztán az embereihez fordult. Nem vesztett katonát.

- Valami nem stimmel - rázta meg a fejét Derek. - Ötször ennyien kellett volna, hogy legyenek, ha tényleg meg akarnak minket állítani.

- Előre! - vágta rá Russel. - Legyetek résen! Csapdát sejtetek.

Értették a parancsnok logikáját. Minél több időt adtak az ellenségnek, annál biztosabb, hogy egyikük sem tér haza. Megindultak, a HVP-k bakancsa lassan, erőteljesen kopogott a padlón. Minden lépés az utolsó lehetett, bármi megtörténhetett.

Lövés dördült. Russel ment elől, őt kellett volna, hogy eltalálja a golyó, de ehelyett elment mellette. Tom nem habozott, rászegelte a fegyverét a remegő fiatalra, azonnal meghúzta a ravaszt. A kezét lőtte meg, menten kiesett belőle a pisztoly. Az alig tizenhat éves srác már semmit sem tehetett, az állkapcsa kattogni kezdett, amikor Russel közelebb lépett hozzá, belemarkolt a ruhájába,

aztán egy kézzel a falhoz szegezte őt.

- Miért? - kérdezte ingerülten Tom.

Russel úgy nézett ki a hamuszürke HVP ruhában, mint a halál démonja. A fiú kerek szemmel meredt a semmitmondó sisakra, biztos volt a halálában, valami mégis megeresztette a nyelvét. Remény, vagy pusztító kétségbeesés? Russel nem tudta eldönteni, mégpedig azért nem, mert egyáltalán nem érdekelte az egész.

- Nem éri meg... - mondta a fiatal remegve. - Vigyetek... Vigyetek, amit csak akartok! Nekünk nem kell ez a romhalmaz... Mit érünk vele, ha már mind halottak vagyunk?

- Nekünk semmi szükségünk a holmitokra - vágta rá Russel.

Elengedte a fiút, aki összerogyott a földön. Tom eleinte életben hagyta volna, de megenyhült a szíve a fiatalon. Egy lövés a fejbe, kettő a mellkasába, így tanították neki a kiképzésen. Ez egy kegyes halál volt, nem olyan, mint amelyet a *társai* szának neki, ha rájönnek, hogy alulmaradt a harcban.

- Semmi nyomuk - jelentette ki Suzan. - Lehet, hogy igazat mondott.

- Kizárt - vágta rá Russel. - Nem hagynának futni minket.

Tom makacs embernek számított. Nem azért, mert nem adott mások véleményére, egyszerűen csak tudta, hogy mindig neki van igaza. Senki sem állta az útjukat a felhőkarcolóban, sem azon kívül, sőt még egy elhagyatott csapatszállítót is találtak, amit a romváros új gazdái használtak. Ez egyáltalán nem ingatta meg az ő gondolkodását. Sőt inkább csak megerősítette abban, amit megsejtett.

- A fenébe! - torpant meg Ace döbbenten.

Russel megálljt intett a hőszoznak. Nem láttak mozgást, ezért a társuk felé fordultak. Ace félve emelte maga elé a karját, a sisak alatt úgy festett az arca, mintha elátkozták volna az Olümposz istenei. A HVP karja átszakadt, vér csepegett róla a földre. Az adrenalin semmissé tette a fájdalmat, a felhőkarcolóban nem volt elég világos ahhoz, hogy lássa a sérülést, de idekint elég fényt adtak hozzá a sűrű felhőkön átszivárgó napsugarak.

- Hátra! - parancsolta idegességében Russel.

Mindenki ellépett Acetől, aki döbbenten fordult körbe.

- Nem tehetitek! Túlélhetem - emelte fel a hangját a rémülettől.

- Nem hinném - mondta Russel. Nem tudta pontosan, mennyi maradt a gépkarabélyban, különben is, most egyetlen erőteljes lövésre volt szüksége, nem sok gyengébbre. Leeresztette a jobbját, elővette a tokból a pisztolyát. A hosszú csövű, súlyosnak látszó fegyver két másik oldalfegyvert is kitett, Russel úgy tartotta, mintha nem lett volna súlya.

- Immúnis lehetek! - mondta kétségbeesetten. - Túlélhetem... Akkor elvegyülhetek köztük! Segíthetek nektek! Kérle...

A lövést hangos durranás kísérte. A golyó keresztülment Ace koponyáján, aki egy jókora lyukkal a sisakján borult a földre.

- Sietnünk kell - jelentette ki Russel. - Vissza kell jutnunk Libertybe!

Nem éltek sokáig, nem fűzhetette össze őket szoros kötelék. Tom csak azt tette, amit bárki más is, a visszavonulás gondolata azonban már nem tartozott ebbe a kategóriába.

- Győztünk - szögezte le Johnson. - Miért mennénk el?

- Már elég volt - felelte Russel.

Két hete voltak kint, jelenleg húsz kilométerrel tartózkodtak az ellenséges vonalak mögött. Rengeteg hasznos dolgot gyűjtöttek Naxosz városában, többek között megkaparintottak egy térképet a régi világból, de ez mind a nyolckerekűben feküdt, amit Naxosz őrsége darabokra robbantott, amikor megindult az ellentámadás. Ezzel és Ace halálával a portya teljes kudarcnak bizonyult. Társai családtalan, halálra kész katonaként csak abban voltak érdekeltek, hogy ezen változtassanak - ebben tért el Russel gondolkodása. Ő élni akart. Nem mondhatta magát boldognak, egy ideje már családos embernek sem, de nem hagyta el az életakarát.

Minden feltételen engedelmesség jellemzett. Ha nem is értettek egyet a paranccsal, sőt inkább meghaltak volna idekint, mintsem visszavonuljanak egy ilyen csata után, Derek, Suzan és Johnson szó nélkül engedelmeskedtek. Az ellenség csapatszállítójával elhajtottak a rommá lett szellemváros töredezett országútján, végigmentek a felperzselt földön, egyenesen az utolsó menedék, Liberty felé.

A hőroszok hazáig mentek a barbár csapatszállítóval, elkerülve Liberty előre tolt védelmi állásait. A kupolavárosban jókora felfordulást okozott a magányos jármű felbukkanása. A barbárok nem ismerték a rendszer gyengéit, korábban még sosem bukkantak fel közvetlenül a régi világ utolsó mentsvára előtt, ezért érzékeny kedélyeket bolygatott meg az egy szem barbár csapatszállító érkezése.

A döbbenet, vagy az egyszerű logika diktálta azt, hogy ne lőjék le őket abban a pillanatban, hogy meglátták őket? Russel nem tudta, csak abban volt biztos, hogy a kíváncsiság győzni fog a fásult harag felett. Látszólag nyugodtan végighajtott a város felé vezető úton, alaposan végigmérve az utolsó ép jelképet, ami ötvözte az ember akaraterejét és a találékonyságát.

Liberty egy átlagember számára felfoghatatlanul magasnak bizonyult, a kupola valósággal a felhők közé emelkedett. A Torony még a csúcán is túlmutatott, a tetején alakították ki az emberiség utolsó működő helikopterfelszálló helyét. Ez a sötétszürke épület a vagyont és az előkelőséget képviselte, mivel valamennyi jómódú itt halmozta az átlagemberek kifosztásából felhalmozott javakat. Erre a hatalmas épületre függesztették rá az Égi Kerteknek nevezett platformsort, ahol állatokat tartottak és növényeket termesztettek, ugyanis ebben a magasságban a kupola üvegházként működött. Az itt termő gyümölcsökből és zöldségekből nem adtak a pórnépnek, még a középréteghez tartozó Russel sem kapott belőlük, ahogyan az állatok ízletes húsból sem. A lakosság túlnyomó része a pürének nevezett ételt fogyasztotta, ami szintetizált proteinből és más, az emberi szervezet működéséhez szükséges tápanyagokból állt. A fűszerezés szabta meg az árát, de bárhogy is próbálta finommá tenni az ember, mindig undorító maradt. Gépesített üzemekben folyt az étel gyártása, valamint az átlagélethez és a háborúhoz szükséges eszközök előteremtése. A peremterületen elhelyezett gyárak kéménye túlnyúlt a kupolán, hogy ne szennyezze Liberty szűrt levegőjét, a szükséges nyersanyagokat újrahasznosítás, a megszerzett területek kifosztása vagy a Hérosz katonái által végrehajtott portyák útján szerezték.

- Megérkeztünk - figyelmeztette a vezért Suzan.

Russel lefékezte a csapatzállítót, nem sokkal az előőrs vonala előtt állt meg. Az alig száz méterrel a bejárat előtt felállított posztot már nem lehetett megkerülni. A járművel szemben két tank és számos más, kisebb harcjármű állt fel. Russel tudta, hogy itt nem hajthat át következmények nélkül. Megállt, várni kezdett. Amikor a gyalogos katonák már ordítva fogták rájuk a fegyverüket, Tom halálnyugalommal kiszállt a járműből. A hőrozt látván mindenki megdöbbsent, elnézést kértek tőle, aztán tovább engedték őket.

Az átengedés nem jelentett megnyugvást, ebben a világban soha nem is jelentett. Egy sebesülés egyértelműen bebizonyította, hogy az ember fertőzött, sok esetben egy szakadt HVP ruha és érzékeny kedélyeket bolygatott. Az ilyen sérülések lehettek egészen nagyok, azonban olyan kicsik is, hogy szabad szemmel még nem is lehetett látni őket. Ha a ruha átszakadt, akkor a bőr felület is megsérülhetett, a legapróbb horzsolás is káoszba taszíthatta Libertyt. A város tervezői emiatt alkották meg a Kaput, egy teljesen zárt, több szakaszból álló zsiliprendszert, amin keresztül le lehetett bonyolítani a szárazföldi átjárást.

Az első kapu jelentette Liberty bejáratát, már arra is öt percet kellett várni, hogy a rendszer paranoid vezetői kinyissák. A hatalmas szerkezet úgy tárult ki, mint egy túlvilágról érkezett titán állkapcsa, ami fel akarta falni őket. Mögötte egy újabb kapu várta őket, ezt csak akkor nyiták ki, ha a külsőt már bezárták, és megszürték a köztes térben lévő levegőt. A hőrozkoknak még ezelőtt hátra kellett hagyniuk az elfoglalt járművet, és átadniuk magukat a Pestis ellen szolgáló második védelmi vonalnak, a tisztítórendszernek. Kezdetben csak néhány sterilfolyosó állt Liberty rendelkezésére, de az elnyúló háború mozgósítást követelt, ami újak építését eredményezte. Ezeknek valamennyi ajtaja légmentesen záródott, a beérkezőknek itt kellett megszabadulniuk a páncéljuktól és a fegyvereiktől, ezután meg kellett mosakodniuk.

A fertőtlenítés után elkülönítő helyiségek várták őket. Itt minimum nyolc órát kellett eltölteniük, bár hat is elegendő volt az első tünetek jelentkezéséhez. Tovább is ott tarthatták őket, ha ezt szükségesnek érezték. Minden az orvos szavától függött, aki a Pestis kiszűrésére átalakított gázálarcbán, két katona őrizetében várta a félmeztelen hazatérőt.

- Tom Russel, ha nem tévedek - mondta komoran az orvos.

- Részemről a szerencse - nyújtott kezét Tom.

A doktor felmordult, nem akart kezét fogni vele. Végignézett a magas, erős testalkatú, fekete hajú, kék szemű, határozott arcvonásokkal rendelkező férfin, majd belekezdett a vizsgálatba.

- Sápadt az arca - dűnnyögte. - Eres a szeme - mondta, mikor a lámpájával belevilágított a pupillájába. Fejben átfutotta a tüneteket, amik egyáltalán nem egyeztek a látottakkal, de mégsem juthatott más következtetésre: - Fertőzött!

Az őroök azonnal rászegezték a fegyverüket, az ujjaiik idegesen kezdtek remegni a ravaszon.

- Két hétig a Trójában hánykolódtam, amit az orrom előtt pusztítottak el. Még szép, hogy nem vagyok jó színben! - emelte fel a hangját Russel. Abból a néhány mondatból megállapította, hogy az orvos egy idióta, de valamilyen szintem megértette a gondolkodását. Az állandó halálfélelem rossz hatással van a logikus észjárásra.

Márpedig, amióta kitört a háború Korinthossal, állandósult a Pestistől való félelem. Korábban az emberek elhitték, hogy Liberty lesz az új világ bölcsője, aztán már csak azt találgatták, hogy mikor és hogyan fog bejutni a kórokozó. Vajon Liberty melyik védelmi vonala adja fel először? Hol fog bejutni? A kupolán át? A helikopter-leszállón keresztül? A vízvezetéken át? Talán a kémények szűrőrendszerein fog átszivárogni? Vagy talán maga a Kapu engedi át a kórt?

A paranoia kétségbeesett megoldásokat szült, sokszor olyanokat, amiknek semmi értelme nem volt. Szinte hetente lőtték agyon valakit az őrök, de ő nem volt akárki. Őt nem lehetett csak úgy lelővetni.

Más megoldásra volt szükség.

2. fejezet: Üres remény

Huszonnégy óra egy karantén szobában. Nem tűnt rossznak némi pihenő, de Russel utálta a semmittevést. A csapatszállítóban sem lehetett sokat csinálni, azonban ott voltak a társai és a veszély. Az érzés, hogy bármikor rá ronthatnak a mutánsok, vagy maguk a barbárok...

Russel a rendhagyó, nyolcórás elkülönítéséken is nehezen tudta túltenni magát. Olyankor jelentést írt a felettesének, szunyókálni próbált, esetleg felhívta a szeretteit vagy a barátait. Igaz, kevesen beszélgettek vele szívesen. A letöltendő idő fele sem telt el, amikor végképp elunta magát.

A harcos idegesen malmozott az ujjával, amikor kinyílt az ajtó, felkapta a fejét. Idős, szálfá tiszt állt előtte egyenruhában, mellkasán annyi kitüntetés csillogott, hogy Tom elgondolkozott rajta, miért is nem öntötték ki őt aranyból.

- Young sztratégosz - vágta haptákba magát Russel.

A sztratégosz gyakorlatilag kénye-kedve szerint rendelkezett a hadtesttel. A tábornokok nem szóltak bele a dolgába, egyedül az elnök, a legfőbb hadúr adhatott neki parancsot, erre csak a legritkább esetekben került sor.

- Pihenj! - mondta erélyesen Young. - Ami azt illeti, el is mehet. Elintéztem.

- Köszönöm, uram - bólintott Russel. Nem értette, hogy miért engedték el, de már abban sem látott túl sok logikát, hogy idekerült.

- Ne köszönje - rázta a fejét Young. - Jöjjön velem.

Young sarkon fordult, hosszú lába jókora lépésekkel vitte előre a folyosón. Russel a száznyolcvan centimétert is meghaladta, mégis másfélszer többet kellett lépnie, mint a sztratégosznak, hogy tartani tudja vele a tempót. De nem is volt olyan vézna, sovány ember, mint a sztratégosz, az ő lábának sokkal több súlyt kellett mozgatnia.

Sokáig mentek. Young hallgatagnak tűnt, de megeredt a nyelve, amikor úgy látta, hogy senki sem figyelte őket.

- olvastam a jelentését - fordult Russelhez. - Mondanom sem kell, a túlélésük több mint nehezen magyarázható.

- Én magam sem értem, uram - vágta rá Tom. - Köze lehet a csapatszállítóhoz?

- Mi is erre gondoltunk - nyugtázta Young. - Elpusztítottuk, távol a várostól. Nem lehet ilyen egyszerű... Egy hős felér száz barbárral, miért engednének el egyet is? Pláne ebben a helyzetben.

- Hogy érte? - ráncolta a homlokát Russel.

- Fogjunk - mondta keserűen Young. - Gyorsabban veszítjük a hőszokat, mint ahogyan toborozni tudjuk őket. Ezzel párhuzamosan egyre hevesebbek Korinthosz támadásai, a szárazföldi haderő még tartja magát, de félő, hogy ez nem fog sokáig így maradni. A többi hős osztaga megerősíti, amit ön is látott. A barbárok gyülekeznek, alighanem egy nagy erejű, mindent eldöntő csapásra készülnek. Ha ez megindul, Libertynek vége.

- Az lehetetlen - torpant meg Russel. - Azt hittem, a barbárok egyre fogynak. Csak a kupola alatt több ember él, mint az egész Balkánon. Hogy bukhatnánk el?

- Senki sem mehet ki innen gázálarc nélkül - rázta a fejét Young. - Még így sincsenek biztonságban, egy karcolás is elég ahhoz, hogy megfertőződjenek. Ilyen körülmények között nehéz ellenállnunk nekik. Attól tartok, hogy ha Korinthosz teljes erőből ránk támad, nincs más megoldás, mint felkészülni a legrosszabbra.

- Nincs az haderő, amit ne lehetne megállítani - vágta rá Russel.

- Meg fogjuk próbálni, ehhez kétség sem fér. De attól tartok, ezt a háborút nem nyerhetjük meg.

- Értem - felelte keserűen Russel.

Elhallgattak egy pillanatra, egyikük sem mozdult.

- Esetleg szeretne valami mást is? - kérdezte Young.

- Egy bizonyos Noah Baker után érdeklődnék. Magánügy.

- Erre nincs meghatalmazásom - felelte a sztratégosz. - A jelenlegi körülmények...

- Tartozik nekem - vágott közbe Russel.

- Ha erre akarja pazarolni az adósságomat - nyújtott kezét neki Young.

- Megéri.

Már lement a nap, amikor Russel hazaért. Meglátzott rajta a pocsék hangulata, nem gondolta volna, hogy bárki is az útjába mert állni ilyenkor. Tévedett.

A tizenhét éves Angela keresztbetett karral állt a bejárati ajtó előtt.

- Neked nem anyádnál kéne lenned? - mordult rá Russel.

- Nem félek tőled - vágta rá. - Tudom, hogy mit tettél velem, de akkor sem.

Russel végignézett a lányon. Kék szeme magában hordozta az apja erejét és szilajságát, finom arca már az anyját tükrözte vékony, kecses alakjával egyetemben. Tartásán különös nemesség mutatkozott meg, szőkésbarna haját a háta közepéig engedte, ruházatán a jómódúak egyszerű, mégis elegáns életmódja mutatkozott meg. Tom felsóhajtott, majd megsimogatta a lány fejtetőjét.

- Nem fog kinyílni magától - mondta, mire Angela odébbállt.

A városban minden bejárati ajtót úgy terveztek, hogy légmentesen záródjon. Itt nem jöhetett szóba kulcslyuk, a zárat egy nyolcjegyű kóddal lehetett kinyitni. Russel hamar beütötte, ügyet sem vetett rá, hogy a lány lázasan követte az ujjmozdulatait. Egyébként sem fordult meg nála valami sokszor, Tom nem bánta volna, hogy ha sűrűbben ugrik be hozzá. Akár kéretlenül is.

Russel bekísérte a lakásba Angelát. A sötét falak minimalista életről árulkodtak. Az alapvető berendezési tárgyakon kívül semmi sem maradt meg a házban. A lány már azon is elcsodálkozott, hogy legalább a TV előtt talált egy kanapét. De a földön heverő üres üvegek már nem lepték meg,

ahogyan a nappali áporodott szaga sem. Csak egy dolgot nem értett ebben a házban, mégpedig a falon függő képet. Russel az anyjával állt a Torony előtt, ő még egészen kicsike volt, ezért Tom válláról nézett a kamera irányába. Ezek szerint az apja sajnálta, ami történt. De akkor miért nem hagyta abba az ivást?

- Ki vele! - törte meg a csendet Russel.

A lány kerek szemmel nézett vissza rá.

- Te nem szoktál véletlenül idekerülni - folytatta Tom. - Mi történt?

- Összekaptam anyuval - vallotta be Angela. - Ő azt akarja, hogy szakítsak a pasimmal, ami örültség, úgyszólván veszekedni kezdtünk. Azt mondta, hogy ha ennyire vele akarok lenni, akkor aludjak nála.

- Nem olyannal kéne összejönnöd, akire esetleg számíthatsz is? - kérdezte gúnyosan Russel.

- Semmi közöd hozzá - felelte Angela.

Russel elhallgatott. Nem volt ínyére a kapcsolatuk, de nem akart nyíltan fellépni ellene. Ő rosszul döntött annak idején, amikor elvette Carolinet, csak remélhette, hogy a lányának jobb érzéke van ehhez.

- Aludhatsz a kanapén - ajánlotta fel Russel.

- Mi történt a vendégszobával? - vonta össze a szemöldökét Angela.

- Az másra van - rántott vállat Tom.

- Mire? - kérdezte a lány. Kíváncsi volt rá, hogy mi volt fontosabb, mint ő. - Előttem nem tudsz titkolózni.

- Felőlem - felelte Russel. Erőteljes lépteivel a vendégszobához indult, aztán fényt derített az egyik legféltettebben őrzött titkára. Tudta, hogy a lánya semmit fog érteni belőle.

- Ejha - fordult körbe Angela. A berendezés mintha elpárolgott volna, csak a fal maradt az ágy és a két szekrény helyett, amit térképek, kivágott újságcikkek, képek és rajzok tarkítottak. Az információt Russel a maga módján rendszerezte, vörös madzaggal kötötte össze azokat az információmorzsákat, amik szerinte összekapcsolódtak. Ezek szálak sokszor egymásba futottak, egyes helyeken gócpontokat alkotva. Csak egy vonal indult tovább belőlük, más, nagyobb információs pontokat jelölő szálak felé tartva. Nem találkoztak egymással, ehelyett megálltak a bordóval felfestett felirat peremén: BUDAPEST.

Russel várakozása ellenére Angela nem nevette el magát. Csodálkozva nézett végig a nyomokon, kíváncsian követte végig a szálak kuszaságát. Egy képen akadt meg a szeme, ami egy kiegészítő tank roncját mutatta. Egy olyan harckocsiét, amit még az életében nem látott. Ormótlan, szögletes lövegtorony ágaskodott rajta, ami egészen a jármű végéig nyúlt el. Elszórtan föld és homok borította, mintha nem is a felszínről jött volna. Talán föld alól ásták ki.

- Mi ez? - hüledezett Angela.

- Semmi - rázta meg a fejét Russel. Nem tervezett előadást tartani róla, utólag mégis kínozni kezdte a gondolat. - Ez amolyan melléktevékenység. Ahányszor elindulok, emlékeket gyűjtök a múltból. Az érdekel, hogy miért pusztult el a mai világ. Segíti elterelni a gondolataimat arról... -

Elhallgatott a szégyenérzettől.

- Pedig a múlt hónapban is beugrottam - szakította őt félbe Angela. - Eddig a hátsó szobában rejtegetted, mi? - Russel bólintott, nem szólalt meg. - Elmondanád, hogy ez miféle harckocsi?

- A hozzá kapcsolódó dokumentumokat olyan nyelven írták, amit én képtelen vagyok megérteni. Egy rémálom, már ha a szöszerkezetet is nézed. De ha minden igaz, ehhez a táborhoz kell tartoznia. - Mutatott az innen induló madzag végéhez. Angela egy vörös zászlót látott, egy fehér kör volt a közepén. Ebben egy különös, fekete háromszög ült, amit megtörtek a harmadik oldalán. Több szál is ehhez a szimbólumhoz kapcsolódott, egy sem vezetett tovább belőle.

- Semmi köze ehhez a Budapesthez? - kérdezte bizonytalanul a lány.

- Aligha - rázta a fejét Russel. - Bármilyen is volt, ezzel a zászlóval ért véget. Mintha megszűntek volna létezni, vagy én nem találtam meg valamit... Olyan, mintha ki akarták volna törölni őket a történelemből.

- Kik voltak? - kérdezte Angela.

- A későbbi forrásokból úgy vélem, a faji felsőbbrendűséget hitték. A fejükbe vették, hogy ők többek, mint mások, ezért háborút indítottak ellenük - dörzsölte a szakállát Tom. - Nem mehetett valami jól.

- Jobb is, hogy már nincsenek - nyugtázta Angela. - De ha nem ők okozták a világégést, akkor kik? Budapest?

- Nem, Budapest más - rázta a fejét Russel. - A háborút jórészt helyesen rekonstruálták. Jól mondták a tanáraid, hogy a liberalizmus és a kommunizmus csapott egy össze egy mindent megsemmisítő háborúban. De kétlem, hogy egybeesett a háború és a világvége. Sok helyen találni evakuációs központokat, holttestekkel teli bunkereket, míg máshol szimplán megszakadt a hétköznapi élet. Szellemvárosok is léteznek, ott se csontok, se testek nincsenek, de még elhagyatott járművek is alig akadnak. Onnan az emberek elmenekültek, vagy a sugárzástól, vagy magától a vírustól, talán mindkettőtől... Ebben még nem vagyok biztos.